

[J. O. Krag.]

at viljen til reform er svag, og at henvisninger til kommende debatter og udvalg er det mest konkrete, regeringen kan opvise.

Når det reelle indhold af regeringens reformvilje er så meget mindre, end den foregiver, ja, så har det naturligvis en årsag. Det kommer af vanskeligheden ved at forene tre partier med så forskelligt livs-syn og politisk holdning om en fælles politik. I regeringsbladet Politiken er det jo klart erkendt, at udskydelsen af en ny forsvarsordning skyldes divergerende opfattelser mellem de 3 regeringspartier. Politiken mente dog, at forslaget ville komme til december, men hvis jeg har læst åbningstalens meget slørede og uklare forsvarsafsnit rigtigt, er det højst de såkaldte administrative ændringer, vi kan vente i år. Jeg forstår, at resten skal udsættes, til man er færdig med et udvalgsarbejde med sikkerhedsproblemerne, og jeg forstår på statsministeren, at han håber, det sker til foråret, men at han egentlig ikke tør sige noget bestemt om, hvornår det kan ske.

Og nu sniger regeringsuenigheden sig også ind over markedspolitikken. Den franske præsident de Gaulles brev til de konservative studenter har fået en spalte til at åbne sig i venstre, hvor hr. Anders Andersen og hr. Per Møller vil gå dansk enegang til fællesmarkedet, hvilket venstres egen handelsminister absolut ikke vil. Jeg må sige, at socialdemokratiet i denne venstrebroderstrid helt holder med økonomiminister Nyboe Andersen. Der ligger ikke noget nyt i de Gaulles brev, og det bør ikke give anledning til særlige undersøgelser eller overvejelser. Vi skal fastholde vor ansøgning i Bruxelles sammen med Norge, England og Irland, og vi skal føre de nordiske økonomiske samarbejdsforhandlinger videre med størst mulig energi, og jeg er i øvrigt enig med statsministeren i, at disse forhandlinger skal ende med en traktat. Men er det holdbart, at formanden for markedsudvalget, hr. Anders Andersen, har en markedspolitisk opfattelse, der principielt og afgørende adskiller sig fra regeringens og fra det store flertals her i folketinget, og at han ønsker undersøgelser iværksat, som regeringen ikke vil have? Måske har

hr. Anders Andersen til hensigt at tage ordet her i debatten og forklare os lidt om sine synspunkter og om, hvorvidt han agter at fortsætte som formand for markedsudvalget under de forudsætninger, der her foreligger.

Kan jordlovsreformen blive ramt af disse tendenser til splittelse og samarbejdsvanskeligheder inden for regeringens partier? Ja, det kan den desværre. Det er klart, at visse mere eller mindre politisk sterile jordlovsforslag kan fremsættes af regeringen, f. eks. et forslag til naturfredningslov, der ikke reelt løser problemerne om den gamle § 22, men lader disse planlægningsproblemer ligge, eller et forslag om tilbudspligt til kommunerne. Det interesserede mig for resten i TV i forgårs at høre statsministeren forklare, at tilbudspligt og forkøbsret, det var et og det samme. Jeg vil gerne bede statsministeren uddybe dette og give os sin opfattelse af, hvordan man definerer den forkøbsret og den tilbudspligt, der her er tale om. Men jeg frygter i øvrigt, at der kommer en række jordlovsforslag fra regeringen, som ikke løser problemerne.

Hvordan skal det f. eks. gå med det radikale landsmødekrav om en udvidet adgang for kommunerne til ekspropriation i forbindelse med byplanlægning og boligbyggeri? Her hersker der fuld overensstemmelse mellem det radikale venstre og socialdemokratiet; der er altså i tinget det fornødne flertal for at gennemføre det radikale venstres beslutning. Men hvad vil statsministeren gøre? Vil han med koldt overlæg slå en streg over det radikale partis beslutning? Ja, det er vel det, venstre og de konservative regner med.

Jeg ser i Frederiksborg Amts Avis, at finansminister Poul Møller på et møde i Ringsted har rost statsministeren for hans fremragende egenskaber med hensyn til at lede regeringssamarbejdet, vidende — siger Poul Møller om statsministeren — hvor det er muligt at komme frem, og hvor man skal bøje af, når det ikke er muligt at nå længere. Men — tilføjer Poul Møller — det skyldes måske, at han ikke er så radikal endda. Hvad vil det sige? Ikke så radikal som hvad? Ikke så radikal, som han har været før, eller ikke så radikal som sit parti? Måske har man her forklaringen på, at han så